

### Vrijwilligers Verhalen: Een constante factor

**Nijmegen, december 2021 – Mariet van Beers-Biemans (Nijmegen, 1947) en Frans van Beers (Yogyakarta, 1942) laten voorafgaand aan het interview het Steunpunt Pelita in Nijmegen zien. Dat is gevestigd in het Oud Burgeren Gasthuis, opgericht in 1592, waarvan alleen nog de originele toegangspoort over is. Tegenwoordig heet het kortweg: OBG-Dienstencentrum. Beroepskracht Peter van Riel draait hier het wekelijks spreekuur en vertelt trots: 'Mariet en Frans zijn al meer dan twintig jaar als vrijwilliger aan Pelita verbonden en zijn daarmee een constante, betrouwbare factor.' Daarna begeleidt hij ons naar een spreekkamer voor dit gesprek.**

De lovende woorden van Peter van Riel worden door het koppel met een bescheiden glimlach in ontvangst genomen. Mariet van Beers schenkt koffie uit de thermoskan die ze van huis heeft meegenomen: 'Mijn eigen koffie blijft het allerlekkerst.' Frans van Beers begint te vertellen over de beginjaren. 'Ik ben bij Pelita begonnen in 1999. Ik was erg geïnteresseerd in mijn Indische verleden en Peter van Riel hield toen al lezingen en gaf ook Indonesische les. Zo kwam ik met hem en dus met Pelita in aanraking.'

De interesse van Frans begon in de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw, toen de kritiek op Nederland als kolonisator steeds meer onderdeel werd van het publieke debat. 'Daar wil je dan meer van weten omdat je eigen familie ook onderdeel is van dat koloniale verleden. Mijn vader vertrok tijdens de crisisjaren naar Nederlands-Indië, op zoek naar een beter bestaan. Het ging hem goed, hij werkte in de telefonie die enorm in opkomst was daar. Hij heeft op heel veel plekken telefoonlijnen aangelegd. Heeft een gezin gesticht.'



De oorlogsjaren lieten diepe sporen na in het gezin. 'Vader was aan een oog blind, maar vertelde nooit waardoor dat kwam. Later begreep ik dat hij in 1944 met zijn oudste zonen naar het mannenkamp moest. Mijn moeder met mij en de andere kinderen gingen naar kamp Banjoebiroe. Mijn oudste zus is overleden in dat kamp. Mijn vader is zwaar mishandeld door de Japanners.'

Frans van Beers is zichtbaar geëmotioneerd als hij het verhaal over zijn familie vertelt. Mariet probeert hem gerust te stellen en vertelt verder: 'Het viel mij ook op dat bij Frans thuis er nauwelijks affectie was en dat er niet over de oorlogsjaren werd gesproken. Wat dat betreft kom ik uit een heel ander gezin. Wij komen van oorsprong uit Brabant, en wij spraken thuis overal over. Ook over de oorlogsjaren. Mijn moeder is als kind seksueel misbruikt, de dader hebben we nooit kunnen achterhalen. Maar zij vertelde daar gewoon over. Frans voelde zich bij ons beter thuis.' Zoals wel vaker voorkomt was het voor de moeder van Frans makkelijker om met Mariet, als relatieve buitenstaander, te spreken over het verleden: 'Ik stelde ook meer vragen denk ik', legt Mariet uit. Maar als het haar tegenstond ging het ook op slot hoor.'

Het verzwegen verleden en de zoektocht naar antwoorden brachten Frans dus bij Pelita: 'Later bleek dat mijn vader al bekend was bij Pelita in het kader van de oorlogswetten. Hij was erkend burgerslachtoffer. Maar daar kwam ik ook pas later achter.' Frans begon als vrijwilliger voor de Masoek Sadjá. Mariet is er geleidelijk ingerold. En toen in 2003 de penningmeester vertrok vroegen Frans en Mariet aan hun dochter om deze taak over te nemen: 'En haar man kwam ook mee, we zijn dus een echte Pelita-familie!'



*Vrijwilligers Nijmegen: Uiterst rechts Frans en Mariet van Beers met dochter Marie-José.*

Toen zij net als vrijwilliger begonnen zagen de Masoek Sadjá's er anders uit dan nu. Frans: 'We hadden natuurlijk livemuziek, een tombola en Indisch eten. Maar er werd ook voorlichting gegeven door organisaties of door iemand van de gemeente over allerlei voorzieningen die voor onze ouderen interessant zijn. En we hadden toen al lezingen. Er zijn hier vele bekende schrijvers langs geweest. In het begin kwamen er wel zo'n 200 bezoekers naar de Masoek Sadjá.' Dat aantal is door de jaren heen steeds minder geworden. 'Daarom zijn we op een gegeven moment met die formule gestopt. De lezingen zijn nu vervat in het programma de 'Pelita Literaire Salon'. Er is nu ook een aparte koffietafel, dansmiddag en eettafel. Iets kleinschaliger maar erg gezellig. Tot de crisis in maart 2020 begon.'

Tijdens de coronaperiode hielden de vrijwilligers contact met elkaar en met de vaste bezoekers van wie ze wisten dat ze het moeilijk hadden. 'En Peter van Riel zorgde weer goed voor zijn vrijwilligers', vertellen Mariet en Frans. 'We doen ook nog vrijwilligerswerk voor andere organisaties maar die lieten helemaal niets meer van zich horen tijdens de coronapandemie.'



Het einde van hun betrokkenheid is nog lang niet in zicht, als het aan Frans en Mariet ligt. Frans: 'Ik haal er veel voldoening uit. Ik hou van organiseren en het geeft altijd een goed gevoel als het in smaak valt. En om steeds met mensen in gesprek te kunnen gaan is voor mij ook belangrijk.' Mariet vult hem aan: 'Hij is wel een perfectionist hoor! Maar we doen het voor de mensen. Het voelt goed als je nuttig bent. We gaan door zolang het kan!'

Bent u enthousiast geworden over het vrijwilligerswerk voor Stichting Pelita en wilt u ook vrijwilliger worden? Kijk dan op onze website of stuur een mailtje naar [info@pelita.nl](mailto:info@pelita.nl). Wij kunnen dan samen met u bekijken wat er in uw omgeving mogelijk is.